

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Maamehe pruut

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Country Bride
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1990 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06378220
ISBN 978-9949-82-598-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

ÜKS

„MA kuulutan teid meheks ja naiseks.“

Oregoni osariigi Nightingale'i linnakese kõige suuremat kirikut täitsid võimsad orelihelid ja kogudus sumises rõõmsameelselt noorpaari õnne jagades.

Altari ees seisev Clay Franklin sai õiguse suudelda Rorie Campbelli, oma naist.

Kate Logan andis endast parima, et sõprade üle õnnelik olla, kuigi tegelikult tundis ta, nagu oleks keegi talle hiigelsuure rusikaga kõhtu virutanud. Silmadesse kerkisid pisarad ja, suutmata vaadata, kuidas mees, keda ta oli kogu elu armastanud, pani käe värskelt abikaasa pihale, langetas Kate pilgu.

Clay oleks pidanud minuga abielluma, hüüdis Kate'i süda. Mina peaksin olema naine, keda ta nii õrnalt vaatab. Mina! Viimase kahe nädala jooksul oli Kate endale korduvalt sisen-danud, et käitus õigesti, kui kõrvale astus ning Clayl ja

Roriel kokku lasi saada. Aga see asjaolu ei vähendanud ta praegust hingepiina. Kate armastas Clayd ja sinna polnud midagi parata. Mees oli ta parim sõber, kellele ta sai kõike rääkida, tema kompass, tema Põhjanaan. Ja nüüd oli Clay abielus teise naisega, keda armastas rohkem, kui ta Kate'i kunagi armastada oleks suutnud.

Luke Rivers, nende töödejuhataja, ulatas talle puhta valge taskurätiku. Kate teadis, et mees oli seda oodanud, olnud kindel, et ta hakkab pisaraid valama.

Kate raputas õrnalt pead ja keeldus taskurätti kasutamast.

„Ma olen siin,“ sosistas Luke talle kõrva.

„Nagu ka pooled Nightingale'i elanikud,“ vastas Kate kuivalt. Paistis, et Luke oli võtnud südameasjaks teda valust säästa – justkui oleks see üldse võimalik. Kate ei tahtnud muud, kui päev väarikust kaotamata üle elada ja Luke'i avalik poolehoid ähvardas ta suure vaevaga saavutatud enesekindluse purustada.

„Sul läheb kenasti.“

„Luke,“ pomises Kate, „ära muretse kogu aeg mu pärast. Palun.“ Tal oli õnnestunud tseremoonia ilma kokku varisemata üle elada. Luke'i tähelepanu oli küll viimane asi, mida ta vajab.

Irooniline küll, aga see oli Kate ise, kes Clay ja Rorie kokku viis. Ta pidanuks tundma end õilsa ja auväärse, isegi juubeldavana. Aga ainus emotsioon, mis teda valdas, oli sügav kaotusvalu, mis ei näidanud ühtegi kadumismärki.

Rorie ja Clay kõndisid piki vahekäiku ja Kate'il õnnestus kusagilt sügavalt sisimast ammutada jõudu, et tõsta pea ja

noorpaarile uduse pilguga naeratada. Luke pigistas julgustavalt ta õlgu. Mehe muretsemine oleks pidanud aitama, aga ei teinud seda.

„Ma saadan sind vastuvõtusaali,“ lausus Luke ja võttis tal käe alt kinni.

„Ma olen täiesti võimeline ka ise sinna minema,“ nähvas Kate, kes haletsemist ei vajanud. Ta oleks veelgi kõvemini vastu vaielnud, aga kuna nad istusid kiriku eesotsas, olid nad esimeste seas, keda välja juhatati. Kate lõi pea kuklasse, kõndis mööda sõpradest ja naabritest ning andis parima, et paista välja rõõmsameelne ja rahulik.

Vähemalt välja nägi ta ilus, *selle* eest oli Kate hoolitsenud. Tema tihedad blondid juuksed olid lokki keeratud ja langevad õrnade kiharatena ta õlgadele. Soeng rõhutas ta siniseid silmi ja kõrgeid põsesarnu. Ta oli kaua otsinud sobivat kleiti ja valinud lõpuks ühe, mis rõhutas ta saledat pihta ja vormis keha. Samal hetkel, kui ta pehme sinise siidkleidi esimest korda selga tõmbas ja end peeglist vaatas, teadis Kate, et kleit oli ideaalne. Lõige oli küll lihtne, aga üldmulje oli klassikaline ja elegantne ning sellist stiili polnud ta kunagi varem proovinud. Teda oli tihti teismeliseks tüdrukuks peetud ja ta arvas, et enamasti oli põhjuseks asjaolu, et ta käis nii riides. Aga nüüd tundis ta end naisena ja selle tõestuseks oli tal ka murtud süda ette näidata.

Kate seisatas kiriku eeskojas ja jäi isa ootama. Devin oli pulma tulnud koos Dorothea Murphyga, leskprouaga, kes oli ta sõber. Miks see vanem naisterahvas isale meeldis, oli Kate'ile natuke arusaamatu. Pikk, tüse ja terava keelega, oli

too väga erinev Kate'i kadunud emast, kes oli olnud malbe ja tagasihoidlik. Kate jäi vahel mõtlema, mis see küll oli, mis isale Dorothea juures meeldis. Viimastel nädalatel olid nad järjest sagedamini kohtuma hakanud, aga mõte, et need kaks võiksid ühel päeval abielluda, pani Kate'i peas korraks häirekellad tööle. Kate lükkas mõtte kõrvale. Clay kaotamine oli ainus, millele ta praegu mõelda suutis.

„Kõik korras, printsess?“ küsis Devin tema juurde jõudes.

„Ma soovin, et kõik ei muretseks mu pärast nii väga. Minuga on kõik hästi.“ Mis ei vastanud tõe, aga Kate teadis väga hästi, et peab jätma muretu ja rõõmsa mulje. Vähemalt paariks järgmiseks tunniks.

Isa patsutas ta kätt. „Ma mõistan, kui raske sul on. Kas sa tahad vastuvõtule minna või pigem tagasi koju sõita?“ Tema pilk oli soe ja kaastundlik ning Kate tundis, kuidas ta süda täitus armastusest isa vastu. Osa temast igatses märkamatuult minema hiilida, aga ta sai väga hästi aru, et ei saanud nii käituda.

„Kate oli juba nõus minuga tulema,“ segas Luke vahele, kuigi Kate oli talle just vastupidist öelnud.

Kate oli nõrdinud. Selle asemel, et aidata, tegi Luke kõik ainult hullemaks. Niigi oli valus vaadata, kuidas Clay töötab oma elu koos teise naisega veeta ja keegi polnud palunud, et Luke oma nina tema asjadesse topiks.

„See on küll hea uudis,“ lausus Devin Logan, ilmselget kergendust tundes. Ta pani käe naeratades Dorothea pihale. „Proua Murphy kutsus mind enda kõrvale istuma ja kui aus

olla, siis olin ma selle üle päris elevil.“ Ta lasi Kate’i käest lahti, suudles tüdruku põsele ja jalutas häirimatu elegantsiga eemale.

„Kas lähme?“ Luke haaras muiates kinni Kate’i rippuvast käest ja võttis selle endale käevangu. Mees juhatas ta kirikust välja enesekindlusega, nagu nad oleksid juba aastaid paar olnud.

Varaõhtune õhk oli krõbe ja selge. Oli oktoober ning sügis oma pronksjate ja kuldsete puulehtede, hiigelsuurte kõrvitsate ja varaste videvikega haripunktis. Tavaliselt mõjus sügis Kate’ile ergutavalt. Kui ta poleks pidanud tegelema sellega, et Clay pulmades vastu paksu nahka kasvatada, oleks ta praegust aastaega märksa rohkem nautinud.

Jalutuskäik parkimisplatsilt peosaali oli lühike. Kate ei lausunud Luke’ile selle vältel ühtegi sõna, vaid valmistas end vaimus ette Clay ja tema pruudiga kohtumiseks. Iga sammuga muutus ta süda järjest raskemaks. Rorie oli palunud teda pruutneitsiks ja kuigi Kate oli olnud meelitatud, lükkas ta ettepaneku tagasi. Rorie mõistis ega käinud peale. Hoolimata asjaolust, et nad armastasid ühte ja sama meest, olid Rorie ja Kate saanud headeks sõpradeks. Sõprus muutis Kate’i jaoks kõik raskemaks, aga mingis mõttes ka kergemaks.

Kui nad vana telliskivist maja juurde jõudsid, tagus Kate’i pulss nii kõvasti, et see kajas trummipõrinana ta kõrvas. Saali viivate kahepoolsete usteni jõudes jäi ta äkki seisma.

„Ma ei suuda sinna minna,“ lausus ta Luke’ile. Tema hääl oli tärganud paanikast madal ja värises. „Ma ei suuda nendega kohtuda ja teeselda... ma lihtsalt ei suuda.“

„Jah, sa suudad.“

„Mida tead sina sellest, mida mina suudan või mitte?“ nõudis Kate, kes oleks tahtnud peita näo käte vahele ja nutta. Viimased paar tundi hakkasid mõju avaldama ja ta ei suutnud enam teeselda. Luke vaatas talle otsa ja sekundi murdosa vältel ilmutasid ta silmad kaastunnet ja kahetsust.

„Sa suudad sinna minna ja sa lähed,“ kordas mees.

Kate märkas ta tõsiste silmade sihikindlust ning neelas huultele tõusnud vihase vastuse alla, sest teadis, et Luke'il on õigus.

Luke, kes oli üle kuue jala pikk, kõrgus naise kohal ja tema kõvasti kokkupigistatud suu ilmutas varjamatult ta meelekindlust ja raudset tahet. „Kui sa vastuvõtule ei lähe, hakkavad kõik Nightingale'is rääkima. Kas sa seda tahadki?“

„Jah,“ hüüdis Kate, langetas siis pea ja võitles peale tuleva masenduse ja enesehaletsusega. „Ei,“ lausus ta vihaselt ja mehega vastumeelselt nõustudes.

„Kate, ma olen siin sinu pärast. Kordki oma elus võiksid sa minule toetuda ja lasta mul aidata paar järgmist tundi üle elada.“

„Minuga on kõik korras. Ma...“

Luke ei lasknud tal lõpetada. „Lõpeta minu vastu võitlemine. Pea meeles, ma olen su sõber.“

Mehe vaiksed ja õrnad sõnad tõid Kate'i silmadesse põletavad pisarad. Ta sõrmed pigistasid Luke'i kätt, ta noogutas ja kogus kokku viimase jõu, mille olemasolust ta teadlik polnud. „Ära lihtsalt kamanda nii palju. Kõike muud suu-

dan ma taluda.“ Ta oli pulmatseremoonia üksi üle elanud. Nüüd vajas ta enda kõrvale kedagi, kes aitaks tal paista tugeva, kindlameelse ja oma tundeid valitsevana; kuigi tegelikult tundis ta, kuidas kogu universum koost lagunes.

„Kuidas käsid, printsess.“

Kuigi Kate oli ennist vastu vaielnud, pakkus mehe tugev käsi lohutust. Luke'i hääl kandus temani nagu kusa-gilt kaugelt; tal oli nii palju tegemist oma valuga, et teise mure ei jõudnud talle kohale. Aga Luke'i kohalolu taastas tema otsustavuse käituda eesootavatel pikkadel tundidel väärikalt.

„Ainult paps kutsub mind printsessiks,“ lausu Kate hajameelselt.

„Kas see ei meeldinud sulle?“

„Ei tea... ma arvan, et pole viga.“

„Tore.“ Luke võttis ta käest kinni, põimis sõrmed vaheliti ja juhatas ta eredalt valgustatud peosaali.

Järgmine pooltund möödus kui udupilves. Luke'i vaikselt enesekindlusest jõudu ammutades õnnestus Kate'il õn-nitlemine probleemideta läbi teha. Kuid kui ta Clayga vastakuti seisis ja mees teda põsele suudles ning tänas, et ta nii suurepärase sõber oli, hakkasid tal ikkagi põlved värisema. Kate päris kindlasti ei *tundnud* end suurepäraselt – ega ka eriti imetlusväärselt –, aga ta naeratas. Ja kui ta Clayle ja Roriele kõige paremat soovis, olid ta sõnad siirad.

Luke ilmselt aimas, millist nõrkust Kate tundis, sest võttis tal käest kinni ja viis ühe pitslinaga kaetud ümmarguse laua taha. Mehe sõrmed olid jahedad ja rakkus, Kate'i omad aga